

Sygn. akt II ZO 47/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

Ławnik SN Michał Górski

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu 27 października 2022 r.

zażalenia obrońcy sędzi A. Ś. na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie z 31 stycznia 2022 r.

postanowił:

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim wniósł o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędzi Sądu Rejonowego w B.- A. Ś. obwinionej o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 pkt 3, 4 i 5 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie postanowieniem z 31 stycznia 2022 r. (sygn. akt ASD 2/21) stwierdził brak swojej właściwości do rozpoznania sprawy i na podstawie art. 110 § 1 pkt 1b, art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 35 § 1 k.p.k. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, albowiem w sprawach o przewinienia z art. 107 § 1 pkt 3 ustawy orzeka Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów Izby Dyscyplinarnej i jednego ławnika Sądu Najwyższego.

W zażaleniu zarzucono naruszenie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 110 § 1 pkt 1b oraz art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez przedwczesne i pozbawione podstawy faktycznej uznanie się niewłaściwym i przekazanie sprawy do rozpoznania Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zwrócenie sprawy do rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Izba Dyscyplinarna została zniesiona na mocy ustawy z 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw. Sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie, należące do Izby Dyscyplinarnej, zostały przejęte do rozpoznania przez Izbę Odpowiedzialności Zawodowej.

Zgodnie z art. 110 § 1 pkt 1) lit b ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w sprawach dyscyplinarnych sędziów w pierwszej instancji orzeka Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej i jednego ławnika Sądu Najwyższego m.in. w sprawach, o których mowa w art. 107 § 1 pkt 3 tej ustawy.

Art. 107 § 1 pkt 3 ustawy stanowi, że sędzia dopowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe (dyscyplinarne), w tym za działania kwestionujące istnienie stosunku służbowego sędziego, skuteczność powołania sędziego, lub umocowanie konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej.

W ocenie zażalenia i właściwego Sądu w pierwszej instancji znaczenie mają zatem w pierwszej kolejności opis czynu i jego kwalifikacja podane we wniosku przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego.

Rzecznik Dyscyplinarny obwinia sędzię A. Ś. także o to, że *„uchyliła godności urzędu wskazując, jakoby rozpoznanie protestów wyborczych i stwierdzenie ważności wyborów toczyć się miało przed Izbą Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, w której członkowie – sędziowie Sądu Najwyższego – zostali powołani w wadliwym prawnie procesie wywołującym brak niezależności tej izby, publicznie kwestionując skuteczność*

powołania sędziów orzekających w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego w Warszawie (...)”.

W ocenie Sądu Najwyższego, na obecnym etapie postępowania, treść wniosku o ukaranie, pozwala na przypisanie zachowaniu objętemu zarzutem, znamion przewinienia dyscyplinarnego o którym mowa w art 107 § 1 pkt 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Nie można zatem stwierdzić, iż opis czynu pozwala na odrzucenie jego kwalifikacji z art. 107 § 1 pkt 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, już na etapie ustalania właściwego Sądu.

W trybie obecnej kontroli zażalenkowej nie rozstrzyga się o popełnieniu czynu. O właściwości ustrojowej Sądu w pierwszej instancji decyduje ustawodawca. Z tych motywów należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 27a § 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym).

[as]